

ת"פ 54202/02/16 - מדינת ישראל נגד אליה מזרחי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 54202-02-16 מדינת ישראל נ' מזרחי

לפני
המאשימה
כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד הכהן וחבר

נגד
הנאשם
אליה מזרחי
ע"י ב"כ עו"ד ברנע

גזר דין

ביום 7.2.17, במסגרת הסדר טיעון דיוני (ללא הסכמה לעונש), הודה הנאשם והורשע לפי כתב אישום מתוקן, בעבירות הבאות:

- א. פציעה כשהעברייין מזויין, לפי סעיף 334 בצירוף סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977;
- ב. איומים, לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל;

הנאשם הופנה לשירות המבחן והתקבלו בעניינו תסקיר מיום 4.7.17 וחוות דעת של הממונה על עבודות השירות מיום 25.6.17, לפיה נמצא הנאשם כשיר לביצוע עבודות שירות.

מעשי הנאשם:

1. הנאשם היה מנהל מועדון בתל-אביב, ובתאריך 16.3.13 לפני השעה 02:00, בילו במועדון הנפגעים האחים ד וא ב. בשעה 02:00 או סמוך לה, בעקבות ויכוח בין הנאשם לד, ביקש הנאשם מ ד' לצאת אתו מחוץ למועדון "כדי לדבר". השניים יצאו החוצה, ו א' יצא אחריהם.
2. בהיותם מחוץ למועדון, החל הנאשם לאיים על ד באמרו לו ש"יזיין אותי במכות". א' הדף את הנאשם, ובין השניים החלה תגרה הדדית שכללה חילופי אגרופים ובעיטות.
3. הנאשם נכנס למועדון, יצא ובידו סכין, ואיים על הנפגעים באמרו להם "אני אזיין אתכם, אני אהרוג אתכם". הנאשם הניף את הסכין כדי לדקור את ד, אך זה זז לאחור, והנאשם פגע וגרם לחתכים בפניו, סנטרו וצווארו

[תצלומים תע/1].

4. אחר שהיה במקום נטל מהנאשם את הסכין, אך הנאשם חלץ את חגורתו והכה את א כך שאבזם הברזל פגע בפניו של א וגרם לו לשריטה ודימום בלחיו [תצלומים תע/2].

נסיבות העבירות - קביעת מתחם העונש ההולם:

1. מעשי הנאשם מהווים 'אירוע אחד', נושא למתחם עונשי אחד, כשהעבירה הדומיננטית הנה גרימת הפציעות על-ידי הנאשם בהיותו מזויין בסכין (ע"פ 1127/13 **גברזניי נ' מ.י.** (2014)).
 2. העבירה של פציעה כשהעבריין מזויין מגנה על הערכים של שמירת הגוף והבריאות, יחד עם הגנתה על אוטונומיית האדם על גופו וזכותו החוקתית לכבוד. החשש המוגבר לפגיעה בערכים אלו בנוכחות כלי פוגעני הובילה את המחוקק לקבוע כפל עונש לעבירה המבוצעת כשהעבריין נושא נשק חם או קר (לרבות סכין, כמובן). הנאשם פגע בכלל הערכים באופן חמור, בתקיפתו הפרועה והנמשכת את הנפגעים ובגרימת הפציעות.
 3. עבירת האיומים לחוק באה להגן על שלוות הנפש של האדם ולאפשר לו חיים חופשיים מלחצים אסורים. אין צורך להתיש את הדמיון כדי לשער מה גדולה היא חומרתם של דברי איום במוות, כשלמאיים סכין שלופה בידו. הפגיעה בערך המוגן היתה אפוא ברמה גבוהה ביותר.
 4. גם-אם הנאשם לא תכנן מראש את מעשיו, הרי מהלך האירוע מלמד על תכנון וכוונת-מכוון, כשהנאשם יכול היה לעצור בעצמו בכל שלב משלבי האירוע:
- שלב האיומים; שלב התגרה; שלב הכניסה למועדון, שלב נטילת הסכין והיציאה החוצה; שלב השמעת האיומים המומחשים בנוכחות הסכין; שלב דקירתו של ד'; שלב המשך התקיפה בחגורה, גם כשהסכין הוצאה מידיו בתושייתו של אחר ולא-לרצונו;
5. הנזק שנגרם ל ד' היה חמור - חתכים שאף-אם לא היו מסכני-חיים, סיכנו את בריאותו של ד' והצריכו טיפול רפואי לרבות תפירת החתך בסנטר. פוטנציאל הנזק חמור כמובן פי כמה וכמה, ולו כדי הותרת צלקות מתמידות. הנזק שנגרם ל ד' היה ממש, ומוצה במלואו. פרט לנזק הגופני המוחשי, יש לתת את הדעת לכאב, לפחד ולפגיעה בתחושת הביטחון של הנפגעים.
 6. מדיניות הענישה, בעבירות תקיפה חובלנית או פציעה כשהעבריין חמוש בסכין, עקבית בדרישתה לענישה מחמירה. בית המשפט העליון לא נלאה מלשוב על הנחייה זו, נגד התופעה של "ישוב סכסוכים" בדרך אלימה, וכמובן נגד "תופעת הסכינאות" שמטילה אימתה על הציבור ברחוב, במקומות הבילוי, וגם ברשות הפרט (ע"פ 4330/12 **דאעס נ' מ.י.** (2012), ע"פ 3277/10 **אגבריה נ' מ.י.** (2011) וע"פ 8314/03 **רג'אח נ' מ.י.** (2005)).
 7. הענישה הנוהגת עוקבת אחר הנחייה פסיקתית זו, וככלל נגזרים עונשי מאסר בפועל על-דרך כליאה-ממש, ועד שנתיים מאסר (ראו למשל ת"פ 41932-09-14 **מ.י. נ' טקלדרגיש** (2015), ת"פ 9509-01-14 **מ.י. נ' רווח** (2015) ובו סקירת פסיקה, ת"פ 18783-12-10 **מ.י. נ' סרוסי** (2012), עפ"ג 18534-05-11 **מ.י. נ'**

וקנין (2011), ע"פ (תא) 70115/08 **מ.י. נ' נוראל** (2008)). גזרי-דין ופסקי-דין הסוטים מדיניות זו ניתנים בנסיבות מיוחדות, כגון תהליכי שיקום מוצלחים ואף גישור פלילי, ותוך הדגשת חריגותם (דוגמת תפ"ח 35109-11-13 **מ.י. נ' איפראימוב** (2015)).

8. במקרה דנן יש לתת משקל לכך שמעשי הנאשם באו כהמשך למעשי אלימות הדדית שהחלו דווקא בדחיפתו של הנאשם על-ידי א'. משקל זה יהיה מוגבל בלבד, לנוכח העובדה שהיה זה הנאשם שיזם מראש את העימות, הלך להצטייד בסכין, חזר בחמתו כדי לכלות זעמו בנפגעים, וגרם כך להסלמה חמורה של האירוע, שיכול היה להסתיים כבר בשלב חילופי המהלומות. אני דוחה בשתי הידיים את טענת ההגנה, כביכול נפגעו מידת השליטה של הנאשם על עצמו ויכולתו להימנע מהמעשה: קביעה מסוג זה תהא פרס לחמומי המוח ולתוקפניים, בניגוד למטרת הדין הפלילי להציב תמרור "עצור" בולט ומחסום בפני יצרים רעים.

9. בהתחשב בכל האמור לעיל, ייקבע מתחם העונש ההולם בין שישה חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות, כהצעת התביעה, לבין 18 חודשי מאסר בפועל, כעונש עיקרי.

10. וייאמר: אך בדוחק-רב ניתן לקבוע מתחם עונשי הולם שאינו כולו בתחומי המאסר בכליאה-ממש, לנוכח חומרתו היתירה של המעשה, ולנוכח הפסיקה העקיבה במקרים דומים. לא אעשה עצמי קטגור-על, ובקביעת מתחם העונש אקבל את עמדתה ההוגנת של התביעה.

העונש שייקבע לא יחרוג מהמתחם:

1. הנאשם, יליד קובה שעלה לישראל בהיותו כבן 21, חי בזוגיות טובה ויציבה והוא אב לבתה של בת-זוגו ולילדתם המשותפת, פעוטה. הנאשם עובד בשיפוצים ומתמקצע בתחום, עוסק בפעילויות ספורט ומתנדב בעמותה המסייעת לילדים חולים. הנאשם תומך כלכלית באמו, שנותרה בקובה וחלתה בסרטן. לנאשם אין עבר פלילי או תיקים פתוחים.

2. כמפורט בתסקיר שירות המבחן, הנאשם התקשה להסביר באופן מעמיק את התנהגותו באירוע (וכך גם בדבריו לעונש), אך השירות התרשם כי הנאשם מתחרט על מעשיו ומכיר בחומרתם ובפגיעתו בנפגעים, כלפיהם הביע אמפתיה. הנאשם מבין היטב שיכול היה לפעול אחרת, ונכון להשתלב בטיפול בשירות המבחן.

3. השירות התייחס לאופן הטוב בו ממלא הנאשם את תפקידיו כבן-זוג, אב, בן, מפרנס ועובד, למערכת ערכי החיובית, להיעדרם של דפוסים אלימים, להיעדרה של כל הסתבכות פלילית לפני ואחרי המקרה, ליכולותיו החברתיות הטובות ולנכונותו לביקורת עצמית ולטיפול. לכן, אף ש"במצבי לחץ מסוימים מתקשה [הנאשם] לווסת את עצמו ועלול לפעול באופן אלים", מצא השירות כי הסיכון להישנות אלימות מצדו של הנאשם הנו נמוך. סיכון זה יפחת אף-יותר אם ישולב הנאשם בטיפול קבוצתי.

4. מטעמים אלו, ובנוסף - החשש מפגיעה בפרנסת הנאשם ומשפחתו התלויה בו, בוודאי על-רקע חובות כבדים - מציע שירות המבחן להימנע מענישה של מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות, וחלף זאת לחייב את הנאשם בביצוע של"צ בהיקף נרחב של 200 שעות, לצד העמדתו במבחן.

5. על כל-זאת מוסיפה הסיגורית המלומדת וטוענת, שכתב האישום הוגש בשיהוי ניכר של שלוש שנים, ללא

הצדקה ובניגוד להנחיית היועמ"ש 4.1202 מאוגוסט 2010 (תוקנה ביולי 2014) בעניין "משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום". שיהיו לא-מוסבר זה מצדיק לגישה חריגה מטעמי צדק ממתחם העונש ההולם, הן בשל עינוי הדין המופרז (שההנחיה הנ"ל מתייחסת אליו כאל "עונש נוסף") והן בשל 'ניצול' התקופה על-ידי הנאשם שהמשיך לבנות ולבסס חיים נורמטיביים, יצרניים, ונושאי תרומה לחברה.

6. למעשה, לא מדובר על 'שיקום' של הנאשם, אלא על מתן האפשרות לנאשם להמשיך באורח חיו. גם שירות המבחן, המציע טיפול בנאשם, מתייחס לטיפול שטרם החל, כשהנאשם ביצע עבירות אלימות חמורות, חוזרות ונמשכות, תוך ביטוי הרסני של קשייו לוויסות עצמי.

7. חלופה הזמן אמנם חמור ומצער, אך לא הגיע כדי מצב-קיצון המצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם. מקומו של שיקול זה יהא בשלב קביעת העונש במתחם.

8. העונש שייקבע לא יחרוג אפוא מהמתחם שנקבע.

נסיבות שאינן קשורות לעבירות - קביעת העונש במתחם:

1. נסיבותיו האישיות של הנאשם נפרסו לעיל, ואין ספק שעונש מאסר - גם לריצוי בעבודות שירות - יכביד מאוד עליו ועל משפחתו.

2. כללם של נתונים, בצירוף חלופה הזמן והודאת הנאשם, יצדיקו קביעת העונש בתחתית המתחם, וכך אמנם עותרת התביעה.

3. לנוכח מצבו הכלכלי של הנאשם, אמנע מהטלת קנס. לא כך באשר לפיצוי, שכן לפי ההלכה הפסוקה, מצבו הכלכלי של הנאשם ויכולת התשלום שלו אינם משפיעים על קביעתו של פיצוי, כדין פיצוי אזרחי (והשווה ע"פ 5761/05 מג'דלאוי נ' מ.י. (2006) וע"פ 2661/12 פלוני נ' מ.י. (2012)). מועד תשלומו של הפיצוי יידחה ואילו דחייתו הנוספת או פריסתו לתשלומים יהיו במידת הצורך עניין לטיפול המרכז לגביית קנסות לפי סעיף 5ב. לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, תשנ"ה-1995.

4. לנוכח הטלת מאסר לריצוי בעבודות שירות, לא אחייב הנאשם בנטל נוסף של צו מבחן, בו יתקשה לעמוד, ושנחיצותו אינה חיונית.

סוף-דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שישה חודשי מאסר, שירוצו בעבירות שירות, החל מיום 13.9.17 ב"מע"ש רב איכויות" בבת-ים. הנאשם מוזהר, כי אי-ציות להוראות הממונה על עבודות השירות, או הממונים במקום העבודות, יוביל להפסקת העבודות ולהמשך ריצוי המאסר בכליאה. תשומת-לב הנאשם להוראות שבחוות-דעתו של הממונה;

ב. שלושה חודשי מאסר על-תנאי למשך שלוש שנים מהיום, שלא יעבור עבירת אלימות;

ג. פיצוי בסך 1,000 ₪ לנפגע מר' ד' ב', ופיצוי בסך 500 ₪ לנפגע מר' א' ב'. סך הפיצויים יופקד

בקופת בית המשפט עד ליום 1.9.17 ויועבר לנפגעים. לא ישולם הסך במועד, יישא הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד ליום התשלום המלא בפועל;

הוראות נלוות:

- א. מוצגים יועברו להכרעה פרטנית של קצין משטרה;
- ב. עותקי גזר הדין יועברו לממונה על עבודות השירות ולידיעת שירות המבחן;
- ג. התביעה תעביר בהקדם למזכירות טפסי פרטי מתלונן בעניין הנפגעים;

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, כ"ד תמוז תשע"ז, 18 יולי 2017, במעמד הצדדים.